

**què és
per què lluita la
lliga
comunista
revolucionària**

DECLARACIÓ DE LCR

Al mes d'agost prop-passat s'ha celebrat el PRIMER CONGRÉS DE LCR-ETA VI. En ell s'ha sancionat definitivament la fusió d'ambdues organitzacions. Aquest Congrés, instància màxima de la organització, ha reunit a més d'un centenar de delegats elegits democràticament, després de quatre mesos de debat polític preparatori.

El Primer Congrés de LCR-ETA VI ha decidit que d'aquí en endavant la organització unificada porti el nom de LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA - llevat a Euzcadi on serà el Congrés Nacional d'aquesta nacionalitat que decidirà el nom que durà allí- .

El Congrés, després d'un debat que ocupà 43 hores de sessió plenària, adoptà, mitjançant votació, les següents resolucions: Resolució central (que es titula "Construir un Partido Comunista Revolucionario"); Resolució sobre la Qüestió Nacional; sobre la intervenció al moviment de la dona; sobre la intervenció al moviment de la joventut; sobre autodefensa de masses; i els Estatuts de la LCR. Després es procedí a l'elecció del Comité Central, realitzada després de minuciosa discussió sobre les diferents candidatures proposades.

Al Congrés s'ha desenvolupat un debat de tendències entre les posicions de la majoria de la direcció i la Tendència 1, que representà aproximadament el 7% dels delegats. L'experiència que hem fet d'un debat democràtic, on cada posició política ha pogut exposar davant el conjunt de l'organització, sense cap trava, llurs opinions i propostes alternatives, ha enriquit i enfortit l'organització.

El Congrés ha decidit la celebració immediata de congressos nacionals a Galícia, Catalunya i Euzcadi, i de conferències a les diverses regions i províncies, per a concretar les resolucions del Congrés a cada situació particular, especialment en tot el que afecta el problema nacional i regional, i al mateix temps per a elegir els respectius Comitès nacionals, regionals i provinçials.

Desitjarem convidar al Congrés representants de totes les organitzacions obreres i nacionalistes revolucionàries, així com una àmplia representació

de la IV Internacional. Per problemes tècnics derivats de la clandestinitat a que ens obliga la monarquia franquista, vàrem tenir de restringir la inviació. Assistiren delegats de la direcció de la Internacional, de la Ligue Communiste Revolutionaire (Secció francesa de la IV Internacional), del Movimiento de Izquierda Revolucionaria (Xile), de la Lliga Comunista i de la Organització d'Esquerra Comunista d'Espanya, els quals dirigiren al Congrés sengles missatges, que publicarem junt a les resolucions.

Amb motiu de la celebració d'aquest Primer Congrés de LCR-ETA VI volem informar públicament sobre alguns aspectes de la nostra organització, que fins ara s'ha vist obligada a protegir-se a la més estricta clandestinitat -recordem que 15 militants de la nostra organització continuen a la presó, condemnats a llargues penes-; al mateix temps resumirem breument el contingut de les resolucions adoptades pel Congrés, que orientaran la nostra activitat política en el pròxim període.

De LCR-ETA VI a LCR

La LCR fou creada fa gairabé sis anys per unes poques decenes de militants provinents del FLP-FOC, organització que va conèixer a finals dels anys seixanta una profunda crisi, a conseqüència de la qual desapareixeria. Amb molts trets comuns amb l'ultra-esquerra, molt estesa en aquella època, la LCR aportava unes característiques pròpies: en especial una defensa sistemàtica de la independència de classe del proletariat i de l'auto-organització del moviment de masses; per primera vegada després de 40 anys de dictadura una organització a l'Estat espanyol assumia el programa marxista-revolucionari, trotskista, de la IV Internacional.

Però la primera LCR era una organització immadura, sense tradició, amb relacions molt precàries amb la classe obrera, que tot just començava a comprendre una sèrie de problemes capitals per a la revolució a l'Estat espanyol: des de la dinàmica concreta que enllaça les lluites quotidianes de les masses amb el procés revolucionari, fins el paper que juga en aquest procés de la lluita per les llibertats democràtiques i els drets de les nacionalitats oprimides, la funció de les Comissions Obreres en la marxa cap a l'organització i unificació de la classe obrera, etc. Pràcticament tot quedava per fer. I amb prou feines començada la tasca, s'inicià també una crisi interna que culminaria amb l'escisió entre LC i LCR, la qual partí en dues la organització, i que malgrat la importància de les divergències i del debat plantejat, fou un greu

error. Les dues organitzacions sorgiren enfeblides i anaven a fer front a un període d'estancament, tot just quan la situació política exigia dels marxistes revolucionaris audàcia i fortalesa per a un necessari salt endavant.

En aquestes condicions és fàcil explicar-se la importància decisiva que va tenir per LCR la fusió amb ETA VI. Aquesta organització té un origen molt diferent de la primera. Al mes de setembre de 1970 es celebrà a Euzcadi la VI Assemblea de ETA. Havia passat poc més d'un any des de què la repressió policial havia destruït la direcció d'ETA, formada pels companys que després serien els protagonistes del judici de Burgos. Fou un any dedicat plenament a la reorganització i a un balanç de l'activitat anterior. Aquest procés de reflexió acabà amb la ruptura amb el nacionalisme. La major part d'ETA seguí aquest camí. Però la ruptura amb la ideologia nacionalista no fou acompanyada d'una alternativa en positiu capaç de respondre als problemes d'organització del moviment de masses, és a dir, el problema de com construir un Partit comunista revolucionari. S'inicià un llarg procés empíric, d'aproximament a una estratègia revolucionària clara i coherent. Un llarg procés on no es sabrà donar resposta a molts dels problemes que la realitat social plantejava. Això és el que explica el baix nivell d'activitat centralitzada durant aquest període, i també la rapidesa amb que la línia nacionalista pogué organitzar-se, recomposar les seves forces i apareixer novament a l'escena política. Finalment, aquest procés de gestació portarà a una nova escissió a l'interior de ETA VI. Per una banda, els anomenats "majoritaris", de l'altra els "minoritaris" (en base a la minoria i majoria del Comité Central en que l'organització s'escindí). Els primers iniciaren un ràpid procés d'aproximament a la IV Internacional, una definició estratègica més conscient i un pla d'activitat en el moviment de masses, que permetè iniciar un procés de recomposició de l'organització i d'implantació, particularment en el moviment obrer.

Cap a finals del 1973 es celebraren la VII Assemblea d'ETA VI i el III Congrés de LCR. Els dos grups decidiren fusionar-se, creant una nova organització: LCR-ETA VI. Al 1974 s'integrà a l'organització la Fracció Bolxevique-leninista, grup radicat a Barcelona i de composició fonamentalment obrera.

El camí recorregut des de llavors per l'organització unificada és difícil de resumir, només cal dir que es desenvolupà un procés de rectificació política en el que, buscant comprendre la realitat, sense por a equivocar-se, conservant i enriquint el fonamental de la nostra orientació, corregint el que re-

sultava equivocat, anarem polint i sistematitzant la nostra línia política, aprenent de la lluita de classes, dels nostres encerts i errors. Tot aquest treball queda reflectit en les desenes de pàgines que ocupen les resolucions del Congrés.

La nova LCR

La més gran maduresa política, la inserció de l'organització en el moviment de masses, la seva creixent capacitat per a respondre acertadament els problemes que planteja la situació política, tots aquests avenços és reflectiren en un creixement important, en una més gran influència en el moviment obrer, en una progressiva transformació social i en un enfortiment de l'organització. Avui podem afirmar que la nova LCR és una de les organitzacions més important de l'extrema esquerra a l'estat espanyol.

Entre els seus membres i simpatitzants organitzats, LCR compta amb més de 3.500 militants, que intervenen a Euzcadí, Catalunya, Galícia, País Valencià, Astúries, Andalusia, Aragó, Castella; a més a més camarades nostres intervenen a l'emigració espanyola a Suïssa, França, Anglaterra i Alemanya en col·laboració amb les seccions de la IV Internacional als esmentats països. Els militants de LCR porten a terme una activitat revolucionària en el moviment obrer, on impulsen el desenvolupament de Comissions Obreres i participen activament a la lluita per la construcció d'un Sindicat únic de treballadors. A més a més, actuen en el moviment antirepressiu, en les mobilitzacions contra l'opressió nacional, en el moviment de la joventut, en el moviment estudiantil, d'alliberament de la dona, en les lluites dels barris populars, dels ensenyants i professionals, a les organitzacions de soldats...; en tots aquests sectors, els nostres camarades s'esforcen en impulsar la lluita i l'organització del moviment de masses contra l'explotació capitalista i contra l'opressió de la dictadura i la burgesia.

Durant els últims 12 mesos, el nombre de membres de l'organització s'ha triplicat. El 45% dels militants són d'origen obrer, el 60% actualment són treballadors assalariats. Els obrers industrials representen el 38% i els estudiants el 29%. Gairebé un terç (32%) dels militants son dones. La mitja d'edat del conjunt és de 23 anys. La LCR edita actualment un periòdic quinzenal, COMBATE, del que es distribuïxen uns 10.000 exemplars regularment, i d'altres periòdics de les nacionalitats (O ROXO, a Galícia; ZUTIK!, a Euz-

cadí; i a Catalunya està prevista la pròxima aparició d'una revista catalana). També distribueix, amb les limitacions que imposa la clandestinitat, la revista quinzenal de la IV Internacional, INPRECOR, que s'edita en quatre idiomes -Anglès, francès, alemany i castellà-.

LA NOSTRA ALTERNATIVA POLITICA

La greu crisi que travessa el sistema capitalista internacional -de la que la passada recessió no ha estat més que una primera expressió- coincideix amb un augment de la combativitat i consciència del moviment obrer. Particularment la situació a l'Europa meridional, on la societat burgesa sofreix una profunda crisi i on les lluites de masses prenen un caire cada vegada més obertament anticapitalista, ens permet afirmar que estan donades les condicions històriques per a la revolució socialista a escala internacional. A l'Estat espanyol, aquest fet és patent. La transformació del país en una societat capitalista desenvolupada -amb un proletariat el pes econòmic i social del qual és decisiu-, ha tingut lloc sota una dictadura que ha reprimit sistemàticament els mínims drets i llibertats democràtiques. Els aspectes més irracionals del capitalisme decadent (degradació de les condicions de vida i de treball, desequilibris sectorials i regionals, deteriorament dels serveis socials, corrupció...) s'han exacerbat a l'empar del franquisme, la principal funció del qual ha estat garantir la sobre-explotació dels treballadors. Això explica el contingut anticapitalista que adquireix des de un bon principi la lluita de les masses contra la dictadura, lluita en que la classe obrera ha jugat sempre un paper central. La lluita per la democràcia i el combat contra el capitalisme s'entrellacen i combinen, i no podem entendre's per separat. La caiguda de la dictadura franquista obre la perspectiva d'una crisi revolucionària, és a dir, d'una crisi de la qual la única sortida favorable per les masses populars és la revolució socialista. Amb el seu programa, amb la seva activitat pràctica i les seves propostes, la LCR tracta d'impulsar la preparació de les millors condicions per a què aquesta vegada -a diferència d'altres ocasions al llarg de la història del moviment obrer- el proletariat i tots els oprimits s'alcin amb la victòria. Aquesta perspectiva i aquesta tasca determinen la nostra orientació concreta en la lluita de classes en el moment actual.

La "reforma constitucional" empresa per la monarquia i els seus successius governs, no és més que un intent de llimar els aspectes més dictatorials del

franquisme, per a evitar la exacerbació de la mobilització de masses, i al mateix temps per a evitar el desmantelament total de l'Estat sorgit de la victòria de les forces reaccionàries a la guerra civil. Davant el què ofereix el règim, el moviment de masses deu lluitar per la seva sencera llibertat:

- davant la "reforma constitucional", qualsevol farsa electoral o plebiscitària i qualsevol negociació en torn d'un "procés evolutiu" cap a una democràcia retallada, exigim la CONVOCATÒRIA IMMEDIATA D'ELECCIONS A UNA ASSEMBLEA CONSTITUENT, PER SUFRAGI UNIVERSAL I AMB DRET AL VOT DES DE ELS 16 ANYS.
- davant l'intent continuïsta de mantindre la Monarquia juncarlista, es deu proclamar la REPÚBLICA, doncs aquesta monarquia heretera del franquisme és incompatible amb la democràcia.
- davant el manteniment de l'opressió sobre les nacionalitats de l'Estat espanyol, i davant la negació al dret a l'autodeterminació que signifiquen els "governos provisionals" autoproclamats, reclamem l' ELECCIÓ IMMEDIATA, PER SUFRAGI UNIVERSAL, D'UNA ASSEMBLEA NACIONAL a GALÍCIA, CATALUNYA i EUZCADI, que garanteixi amb plena soberania l'AUTODETERMINACIÓ d'aquestes nacionalitats.
- davant la farsa de "democràcia" que pretén atorgar el règim, exigim la immediata implantació de les llibertats democràtiques, en primer lloc la LEGALITZACIÓ DE TOTS EL PARTITS POLÍTICS I DE LES ORGANITZACIONS OBRERES I POPULARS, l' AMNISTIA per a TOTS els presos polítics i exilats.
- davant l'intent de conservar l'aparell estatal franquista, exigim el seu complet desmantellament, per constituir una permanent amenaça contra la democràcia: LA DISSOLUCIÓ DELS COSSOS REPRESSIUS I DELS TRIBUNALS ESPECIALS, LA EXIGÈNCIA DE RESPONSABILITATS PELS CRIMS DE LA DICTADURA, LA DEPURACIÓ DELS FEIXISTES de l'administració, l' exèrcit, l'ensenyament, la justícia, etc.

Juntament a la lluita per aquestos objectius elementals, hem d'impulsar la mobilització contra l'intent del govern i dels capitalistes de descarregar les conseqüències de la crisi econòmica sobre les espatlles dels treballadors (mitjantzant l'atur, els acomiadaments massius, deteriorament de la capacitat adquisitiva dels salaris, etc.). La lluita per L'AMNISTIA LABORAL, per

un augment general dels salaris, per l'escala mòbil de salaris i hores de treball, pel conjunt de les reivindicacions obreres, coneixerà una extensió espectacular durant els pròxims mesos.

Combinant aquesta mobilització de la classe obrera amb la lluita per la llibertat i la democràcia, tots els partits i organitzacions obreres deuen unir ara els seus esforços en la preparació i realització d'una VAGA GENERAL per enderrocar la Dictadura. Aquesta vaga general és possible i necessària.

De res ens han servit ni van a servir les pressions i les ofertes de negociació al govern. Totes les concessions obtingudes en els últims mesos han estat arrencades per àmplies mobilitzacions de masses. Aquesta és la via que s'ha seguir, i per això cridem a totes les organitzacions obreres a que abandonin Coordinació Democràtica i totes les aliances amb partits burgesos, la única funció de les quals és lligar la classe obrera al carro de la reforma gradual del franquisme, paraitzar l'activitat de les masses per mort d'una hipotètica "negociació" amb el govern. La llibertat no és negociable. No hi ha cap concepció possible en el terreny de la llibertat. Cal conquerir-la sencera amb la lluita.

LA UNITAT I LA INDEPENDÈNCIA DE CLASSE DEL PROLETARIAT

Per a nosaltres, la unitat de la classe obrera és un objectiu d'importància decisiva. És dintre aquesta lluita per la unitat on volem construir una direcció revolucionària del proletariat, alternativa a les actuals organitzacions hegemòniques, que amb la seva política de col.laboració amb la burgesia i els seus mètodes burocràtics, l'únic que fa és crear la divisió en el sí del moviment obrer, per això batallam constantment pel FRONT ÚNIC de les organitzacions obreres en l'acció.

Dintre d'aquesta batalla per la unitat, impulsem una línia d'independència de classe -cap aliança amb la burgesia pot afavorir els interessos del moviment obrer-; l'enderrocament de la Dictadura, la conquesta de les reivindicacions obreres i populars exigeix avui la mobilització unitària del conjunt del moviment obrer i popular, l'abandonament, per part de les organitzacions obreres, de tot pacte amb la burgesia. Per això rebutjem rotundament la nostra participació amb Coordinació Democràtica i amb qualsevol aliança interclassista.

En aquesta línia, impulem l'autoorganització del moviment de masses, és a dir, el desenvolupament dels organismes de representació directa (Comitès elegits per assemblees, Comissions representatives, delegats, etc.), que a través de la seva coordinació i centralització a nivells superiors, deuen transformar-se en organismes alternatius al poder capitalista a les empreses i al conjunt de la societat, en organismes de poder polític, base del futur Estat obrer i de la democràcia proletària.

En aquesta orientació de conjunt la que determina la nostra lluita actual per l'enfortiment de Comissions Obreres i per la construcció d'un Sindicat únic obrer. La capacitat de les CCOO per a organitzar una àmplia avantguarda obrera durant els últims 15 anys de lluita contra la dictadura, les ha convertit en protagonista orgànic del resorgiment del moviment obrer i en un factor d'extraordinària influència en els processos polítics del país. No obstant, la política reformista i burocràtica de la direcció hegemònica en el seu sí, ha provocat -i provoca- grans contradiccions en el seu interior i fa d'ella el principal responsable de les diferents crisis de les CCOO han conegut. Avui s'obren davant CCOO enormes possibilitats d'acollir en el seu sí a desenes de mils de lluitadors obrers que es volen organitzar, de ser el centre impulsor del moviment contra la dictadura, de marxar a l'avantguarda de la construcció del Sindicat Únic i d'impuls de l'autoorganització de la classe obrera.

Davant a tota actitud burocràtica i de divisió sindical, hem de batallar per la unitat més estreta entre CCOO i UGT, USO, CNT, Comissions Obreres Anticapitalistes, etc., que faciliti el camí cap a una real unitat sindical, que partint de les empreses -creant organismes unitaris de les diverses corrents sindicals- culmini amb un CONGRÉS SINDICAL CONSTIÜENT que configure un SINDICAT ÚNIC DE CLASSE basat en la democràcia obrera.

PEL DRET A L'AUTODETERMINACIÓ DE LES NACIONALITATS

En la lluita contra la secular opressió nacional -agreuada sota la dictadura franquista- combatem decididament pel DRET A L'AUTODETERMINACIÓ de les nacionalitats oprimides, sense cap trava, dependència o compromís amb l'Estat central. En aquest sentit la reivindicació d'ELECCIONS IMMEDIATES A ASSEMBLEES NACIONALS exigint la completa SOBIRANIA de cada nacionalitat per a definir llurs relacions amb la resta dels pobles de l'Estat, incloïda la seva separació i formació d'un Estat independent si aquesta fos la seva voluntat; així com l'exercici d'aquesta sobirania -anant més enllà dels raquí-

EMC

Archivo Histórico

CCOO

comisiones obreras de Andalucía

tics Estatuts de la II República- en tots els aspectes culturals, lingüístics i socioeconòmics que considerin necessaris, constiueix una tasca inexcusable.

En aquest marc, els marxistes revolucionaris destacarem la solució al problema nacional que millor favoreixi l'aliança entre els diferents moviments nacionals i el proletariat de tot l'Estat espanyol. Si es mantenen les circumstàncies actuals, creiem que aquesta solució ha d'ésser la formació d'una REPÚBLICA FEDERAL, basada en la LLIURE UNIO entre les diferents nacionalitats.

Per altra banda, els efectes del desenvolupament desigual del capitalisme i del ferotge centralisme de la dictadura, plantegen l'aparició de moviments regionals o "paranacionals" en diferents punts de l'Estat, a la solució dels quals deu estar present una fórmula similar.

PER L'ALLIBERAMENT DE LA DONA

El nostre objectiu és la construcció d'un moviment autònom de dones, que assumeixi la lluita contra la opressió específica que sofreixen les dones a la societat capitalista. L'auto-organització de les dones és la condició per a lluitar contra aquesta opressió que, si be và intimament lligada a la lluita contra el capitalisme, no acaba amb la desaparició d'aquest. L'objectiu del moviment d'alliberament de la dona és la lluita contra la societat capitalista i les seves actituds patriarcales i discriminatòries respecte el sexe femení. Aquest moviment ha d'ésser autònom, unitari i, en funció de la opressió específica, deu configurar-se d'un mode no mixte. La lluita de les dones concerneix al conjunt del moviment de masses; la tasca del moviment de la dona és accelerar la formació de la consciència feminista en la massa de les dones, al mateix temps que fer assumir a la classe obrera la problemàtica femenina.

PER UN MOVIMENT UNITARI DE LA JOVENTUT

La radicalització de la joventut, que és un fenomen palpable a escala internacional, ha jugat un paper molt important en els processos polítics que es desenvolupen en molts països. A l'Estat espanyol, el combat contra la dictadura, al que la joventut s'ha incorporat massivament, no ha estat solament un factor d'unificació dels diferents sectors juvenils, sinó que els ha permés reconèixer la classe obrera com a cap visible de la ofensiva de masses contra el

franquisme. En aquests moments, quan la joventut es mobilitza per les seves reivindicacions específiques, quan comença a dotar-se d'organitzacions pròpies que es massifiquen ràpidament, aquest lligam amb el moviment obrer, no fa més que estrenyer-se.

El nostre Congrés ha decidit impulsar la creació, a curt plaç, de la Federació de Joventuts Comunistes Revolucionàries. La construcció d'aquesta, com organització políticament lligada a la LCR i a la IV Internacional, i amb plena autonomia, deu suposar un avenç a la lluita de la joventut contra la dictadura i el capitalisme, per les seves reivindicacions específiques, deu permetre un grans pas cap a la construcció, junt amb les diferents corrents i organitzacions juvenils que combaten contra el capitalisme, d'un moviment unitari de la joventut a totes i cada una de les nacionalitats de l'Estat espanyol.

PER UN GOVERN DELS TREBALLADORS

La lluita contra la dictadura i per la llibertat, el combat contra l'explotació capitalista, exigeix la més completa independència de classe del moviment obrer respecte a qualsevol sector de la burgesia. Exigeix l'auto-organització independent de la classe obrera i del moviment de masses, la ruptura de totes les organitzacions obreres amb les aliances interclassistes. Exigeix també la total desconfiança de les masses respecte a qualsevol "govern provisional" de col.laboració de classes.

La classe obrera i les masses populars deuen lluitar per un Govern dels Treballadors que exclueixi qualsevol representant de la burgesia, que sigui responsable davant les organitzacions representatives de les masses i que abordi la realització d'un programa revolucionari que respongui als interessos i reivindicacions obrers i populars. En la nostra propaganda batallarem ja des d'avui per aquest objectiu.

EL SOCIALISME QUE VOLEM

La conquesta del poder per la classe obrera -primer acte necessari per avançar cap a un socialisme- suposarà la instauració de la Dictadura del Proletariat. Lluny d'entendre aquest estat com una dictadura burocràtica com la que existeix a la URSS i d'altres estats obrers degenerats, la dictadura del proletariat suposarà una ampliació substancial de la democràcia i de la llibertat per les masses, que pendran a les seves pròpies mans, a través dels Consells Obrers, els organismes de representació directa, els assumptes del Govern.

La planificació econòmica basada en la nacionalització dels sectors bàsics de la indústria i de les finances, deuran permetre superar els desequilibres produïts pel capitalisme i un desenvolupament harmònic de l'economia i de la societat.

La revolució socialista a l'Estat espanyol es recolzarà en els processos revolucionaris que es desencadenaran a nivell internacional, en particular a l'Europa meridional, al temps que impulsarà aquests processos, a la llum d'un autèntic internacionalisme proletari.

CONSTRUIR UN PARTIT COMUNISTA REVOLUCIONARI

Construir aquest partit és l'objectiu primordial que ens hem proposat. Construir una direcció revolucionària capaç de prendre la hegemonia a les actuals direccions reformistes, capaç de convertir el programa marxista revolucionari en acció pràctica de les masses, capaç de dirigir la classe obrera a la conquesta del poder polític: aquesta és la nostra tasca central, sense complir això restarà frustrada la actual oportunitat històrica per a la revolució socialista. Concebem aquesta tasca com un procés internacional, fent nostres les idees de Marx, Engels, Lenin i Trotsky respecte això. L'estreta interpenetració dels processos revolucionaris a nivell internacional -conseqüència de la creixent internacionalització de les forces productives- exigeix construir una direcció revolucionària a aquest nivell. Junt amb la IV Internacional i les seves seccions nacionals, la LCR volcarà els seus esforços a la realització d'aquest objectiu.

En aquest sentit, el Congrés ha pres diverses decisions de gran importància: Proposar a les organitzacions que es reclamen de la IV Internacional a l'Estat espanyol -Lliga Comunista i Lliga Socialista Revolucionària- l'apertura d'un projecte de fusió a curt plaç. Malgrat les divergències polítiques que tenim amb aquestes organitzacions, la seva unificació seria un gran pas endavant en la creació d'una organització revolucionària amb influència significativa. El marc programàtic comú de la IV Internacional fa que la perspectiva de fusió sigui possible i realista. Per altra banda, el Congrés ha expressat la necessitat de buscar una aproximació amb d'altres organitzacions d'extrema esquerra, a través de l'acció pràctica conjunta i del debat polític. No estalviarem esforços per a avançar per aquest camí.

Del Primer Congrés de LCR-ETA VI ha sorgit una organització reformada. Ara, els militants de LCR han de portar a la pràctica les decisions del Congrés, sometre la línia política definida a la prova de l'experiència en la lluita de classes, construir un Partit Comunista Revolucionari.

LA QUARTA INTERNACIONAL

La IV Internacional fou creada el 1938 per un grupat de militants revolucionaris reunits en Congrés, i provinents d'uns dotze països. Responia a una necessitat imperiosa pel moviment comunista internacional, doncs la III Internacional, dominada per la fracció stalinista, no tant sols havia demostrat la seva incapacitat per a posar-se al cap de la revolució (l'exemple més clar d'això és la derrota del PC alemany en la lluita contra el nazisme), sinó que en alguns casos havia fins i tot traït obertament la revolució (com fou el cas del PC espanyol durant la guerra civil). La III Internacional s'havia convertit en un instrument al servei de la política internacional de la burocràcia soviètica. La seva dissolució, per decisió de Stalin, abans d'acabar la II Guerra Mundial, seria la conseqüència lògica d'aquest procés de degeneració.

Els primers anys de la IV Internacional foren molt durs. L'assassinat de Lleó Trotsky per un agent stalinista, el 1940, les persecucions que sofriren els trotskistes tant per part del feixisme i de la burgesia, com per part de la burocràcia stalinista, la Guerra Mundial, tot això dificultà enormement el desenvolupament de la Internacional, arribant-se fins i tot al desànim.

Després de la Guerra, en un període caracteritzat per la relativa estabilitat del sistema capitalista internacional i per l'hegemonia incontestable dels partits reformistes - social-demòcrates i stalinistes - en el moviment obrer, la Internacional començà a desenvolupar-se lentament i al mig de grans dificultats.

Al 1952, en el seu III Congrés Mundial, va conèixer una escisió de greus conseqüències, que fins 10 anys més tard, en el Congrés de Reunificació celebrat el 1.963, no es podé superar.

És a mitjans dels anys 60, quan com a conseqüència dels avenços de la revolució colonial -Cuba, Argèlia, Vietnam...- comença a trontollar el sistema imperialista i el proletariat als països capitalistes desenvolupats comença a mobilitzar-se de forma creixent, la Internacional coneix un desenvolupament

accelerat. Deixavem al darrera un període molt difícil, a través del qual la Internacional va saber defendre i desenvolupar el programa marxista revolucionari davant la degeneració del moviment comunista internacional, i sabé posar dempeus una organització, fèble encara, però que sabé atreure's a molts païssos a nombrosos militants revolucionaris, sorgits de la nova radicalització del moviment obrer, del moviment estudiantil, de la joventut, etc.

Avui, la IV Internacional compta amb seccions a més de 50 països, entre ells tots els d'Europa Occidental. Al desé Congrés, celebrat el 1974, assistiren al voltant de dos centenes de delegats, vinguts dels 5 continents. Amb ocasió de grans mobilitzacions internacionals, com foren les de solidaritat amb els pobles d'Indoxina, la lluita contra el Procés de Burgos i la jornada de boicot al franquisme el 2 d'octubre del 1975, la Internacional ha sapigut jugar un paper molt important.

La direcció de la IV Internacional edita un periòdic quinzenal -INPRECOR- que es publica en 4 idiomes -anglès, alemany, francès i castellà-; i es preparen edicions en portugués i japonés; alguns números son traduïts més o menys regularment a d'altres idiomes, com l'arab, l'italià, el suec i el xinès, etc. Des de fa varios mesos, la secció francesa publica un diari, ROUGE, per primer vegada en la història de la IV Internacional. Totes les seccions nacionals publiquen periòdics en els seus respectius països.

El funcionament de la Internacional es regeix per uns Estatuts, elaborats segons normes del centralisme democràtic. El Congrés Mundial, que s'ha reunit normalment cada 3 anys és l'òrgan decissori màxim. El Congrés Mundial -composat per delegats elegits als congressos de les seccions nacionals, després d'un debat polític preparatori sobre els problemes de la revolució mundial i de la construcció d'una Internacional Revolucionària de masses- adopta les resolucions que són vinculants per les seccions, i eligeix el Comité Executiu Internacional, CEI, organisme que dirigeix el treball internacional entre 2 Congressos. El Secretariat Unificat, elegit en el sí del CEI, assumeix la direcció quotidiana de la Internacional. Entre els militants del CEI, citarem els camarades Ernest Mandel, Pierre Frank, Alain Krivine, Daniel Bensaïd, Tariq Ali, Joseph Hansen, Livio Maitan...

Proximament s'obrirà el període de debat internacional per a preparar l'XI Congrés Mundial. Els temes previstos són: Situació econòmica i política internacional; els problemes de la construcció de partits revolucionaris a l'Europa capitalista; balanç de la Revolució Indoxinesa; la Qüestió Palestina i la Revolu-

ció aràb; el moviment d'alliberament de la dona.

Si a la data prevista per a la celebració del Congrés Mundial els pobles de l'Estat espanyol han conquerit la llibertat, l' XI Congrés de la IV Internacional es farà al nostre país.

